

Hamvas Imre †

(1914 – 1998)

Igazi tanító, tanárember volt! 1933-tól 1975-ig, 61 éves koráig a főváros alkalmazásában állt, majd miután nyugdíjba ment még 12 éven át tanított, életét a magyar vitorlássportnak szentelte.

A Budapesti Sport Egyesület (BSE) vitorlázó-szakosztályának balatonkenesei telepén, a harmincas években kapcsolódott be a vitorlássportba. Először balatoni dingiben és 22-es versenyjolléban, majd a szakosztály 25-ös túrajolléján, a Novarán versenyzett. A hajó kormányosa Papp Szilágyi Egon volt, legénységtársa pedig Petricskó Mihály. Ebben a felállásban sok versenyt megnyertek, és 1939-ben a magyar bajnokság is az övék lett. 1940–44 között az Uhl Gyula kormányozta 25-ös túrajollén, a Kőrösmezőn volt legénységi tag.

1946-ban az orosz hadifogságból betegen tért haza, de újból versenyzett és jelentős társadalmi munkát is végzett. Vezetőségi tagja lett a BSE-nek, majd éveken át a vitorlás szakosztály 1953-as felszámolásig igazgatta azt. Ezt követően másfél évtizeden át Almádiban a Mahart, majd az Építők edzője lett, és más klubokban is vezetett vitorlástáborokat.

1950 pünkösdvasárnapján a Szigligeti-öbölben az előző esti északnyugati viharban a Dolesch Iván vezette 25-ös túrajolle felborult. Hajójáról, az ötvenes cirkáló Ahtiról mentette meg a kimerült Dalmady Juditot.

Különböző újságokban tudósításai és szakmai cikkei jelentek meg. A több kiadást megért és először 1952-ben megjelent A vitorlázás alapismeretei, és a szintén több kiadást megért Vitorlázás velünk! című könyvek társszerzője volt.

1954-ben Balatonfüreden a vitorlafelhúzó ünnepség után, az évadnyitó verseny előtt a kikötőben felborult az emberekkel túlzsúfolt Pajtás propellerhajó. Egyike volt a mentés irányítóinak.

A forradalom után a Velencei- és a Fertő-tavi vitorlásélet újraindulásakor Budapesten, Agárdon és Sopronban tartott előadássorozatot. Később tevékenykedett a Miskolc melletti Mályi-tó, és a Pécs melletti Orfűi-tó vitorlássportjának megszervezésében, és segítette az ottani vitorlásélet beindítását.

1962-ben a Testnevelési Főiskolán edzői képesítést szerzett. Tevékenykedett a MVSZ vezetőségében, a szövetség több bizottságát is vezette. A sporthivatal felkérésére Fűzfőn edzőtáborokat tartott, oktatta a balatoni vízirendőröket, kidolgozta a balatoni vízijártassági vizsga tematikáját és vizsgáztatott is.

Életének utolsó évtizedében nyaranta több két-két hetes gyermek, illetve ifjúsági vitorlástábort vezetett Siófokon. Ezernél is több gyereket tanított meg vitorlázni!

1979-ben a Sport Érdemérem bronz fokozatát érdemelte ki, 1994-ben a Budapestért Díjat vehette át. Örökös tiszteletbeli tagja volt a 25-ös Túrajolle Flottának. Végrendeletében sem feledkezett meg kedves sportágáról, a Magyar Vitorlázásért Alapítványra egymillió, a Magyar Vitorlás Bajnokság Fonyód Alapítványra fél millió forintot hagyott.